

חִסְדָּה

(מתוך: "הבט ולמד" כרך ארץ ישראל בעריכת אדיר כהן)

כְּאֲשֶׁר רוֹאִים חִסְדוֹת רַבּוֹת הַבְּאוֹת אֵלֵינוּ בְּלִיקוֹת בְּסוֹף הַחֶרֶף – זֶה סִימָן שֶׁהִגִּיעַ הָאָבִיב. הַחִסְדוֹת בְּאוֹת מֵאַפְרִיקָה הַחֲמָה בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה אֶל אֵירוֹפָּה הַקָּרָה, שֶׁסָּם הֵן בּוֹנוֹת קֵן וּמְטִילוֹת בֵּיצִים.

הַחִסְדָּה הִיא צֶפּוֹר גְּדוֹלָה, וְלֶה מְקוֹר אָדָם וְרִגְלִים אֲדָמוֹת, גּוֹפָה מְכֻסָּה נוֹצוֹת לְבָנוֹת וּכְנָפֶיהָ גְּדוֹלוֹת וּשְׁחָרוֹת בְּקִצּוֹתֶיהָ. בְּעֶזְרָתָהּ הִיא עֹפֶה וְדוֹאָה וְגוֹמְאֵת מְרַחֲקִים אֲרָכִים מְאוֹד. בְּמִקּוֹרָה הָאָרֶץ וְהַחֲזֵק הִיא תּוֹפֶסֶת זֹחֲלִים, עֵבֶרִים וְחֶרְקִים, אֵד בְּעֵקֶר הִיא אוֹכֵלֶת צֶפְרָדַעִים וְקֶרְפְּדוֹת. הִיא זוֹרֶקֶת אוֹתָהּ לַגִּבָּה וּבוֹלְעֵת אוֹתָהּ בְּבֵת-אֶחָת.

בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת הִחֲלוּ הַחִסְדוֹת לְקַנֵּן דְּרָךְ קָבַע בְּאַרְצֵנוּ – בְּהִתְחַלָּה בְּדָרוֹם, וְאַחַר-כֵּן גַּם בְּגוֹלָן.

בִּימֵי שָׂרָב, כְּאֲשֶׁר הִשְׁמֵשׁ מִכָּה בְּחִזְקָה וּמְסַכְּנָת אֶת הַגּוֹזְלִים הָרַבִּים, עוֹמְדֵת הַחִסְדָּה בְּאִמְצַע הַקֵּן וּפּוֹרֶשֶׁת כְּנָפֶיהָ כְּמוֹ שֶׁמְשִׁיחַ כְּדִי לְהַצִּיל עַל גּוֹזְלֶיהָ.